

உதயதாரகை.—MORNINGSTAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. புத் சந். ௨௩.] துஅாசச (வந). மார்க. ௩- ௨௨. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, December 12, 1844. [Vol. IV. No. 23.

ரித்தியாரித்தியவித்தியாசம்.

கம். வித்தியாசம்.

தேவேஷ்டப் பிரசாதம்.

மரண நேரத்தில் மனுஷனுக்குச் சருவேகரனுடைய இஷ்டப் பிரசாதம் கிடைத்துநானால் இந்தத் தேவேஷ்டப் பிரசாதத்தினை நூதரவினிலே பரம கதி சேரவேண்டுமென்றிருக்கலாம். இது இப்படியிருக்கையில் மரணத்தையவாய்நிறைவு அருணக்கொள்ள எவனானாலும் பிரயாசப்பட மனது வைக்கக்கடவான். இந்தத் தேவ அருள் மரணத்தையவாய்க்குதவாமற் போன்ற பரம கதியை இழப்பது திட்டந்தானென்றறிந்ததொகை. கரையேறத்தக்க கருத்துக்கள் எவன் செய்யவிலைநிறுத்திக்கச் செய்ய அறிய்வென்று சொல்லாமல் சிறிது நியாயத்தைச் சேட்கக்கடவான். அதைப்படியென்றால், தேவ அருளில்லாத அத்தமம் சவம்—தேவ அருளில்லாத தவம் அவம்—தேவ அருளில்லாத குணம் அஞ்ஞானம்—தேவ அருளில்லாத சுவைநீர்நீர்மேற் குமிழி—தேவ அருளில்லாத மந்திரம் வெண்கலவோசை—தேவ அருளில்லாத இன்பம் தன்பம்—தேவ அருளில்லாத சுகம் நரகவாதைதானென்றறி. இப்படித் தேவ அருளைக் கைக்கொள்ளாதேபோனால் மோசம் வருமென்றது திட்டம். ஆகையால் செய்யுங்கருமங்களைப்பலானுடே செய்யத் தேவ அருள் கூடாமலாகமாட்டாதென்றறிந்து தேவ அருளைப் பெறுகிறதற்கான தன்மவனுஷ்டானம் எனச் செய்யக்கடவாய். தேவ அருளைக் கைக்கொண்டால் அதைப்போற்றியுலோகத்திற் பாக்கியமல்ல, அதிலுள்ள தேவ அருளைக் கைக்கொண்டவன் சுவாமியுடைய தேவாலயமாயிருப்பான்—மோட்ச இராச்சியத்துக்குச் சுகந்தரவாளியாயிருப்பான். சத்தருக்கு நேசமுள்ள பிள்ளையாய்த் தன்மனப் பசாசுகனைச் சயிக்க மனச் சொரியமுள்ளவையுச் சுகவ புண்ணியங்களைப் பலானுடே செய்யவிரும்புமுள்ளவையுருப்பான். இப்படிப்பட்ட மேலான பாக்கியத்தை வருத்துவிக்கிற தேவ அருளை நேருதையான பாவத்துக்காகக் கைவிடலாமோ? பாதகானதைத் தேடாமல் சதியாயிருப்பார்களோ? இப்படிப்பட்ட சுவாமியுடைய விஷமதியாத சந்திரசாத்திதை என்னதான் வந்தாலும் கைவிடலாமோ? அதை விட்டால் ஒருக்காலும் கரையேறாமாட்டெனென்று நிலை உறுதியாய் இருக்கிற தேவ அருளும். அல்லாவிட்டால் உனக்குப்பரத்தி கிடையாதென்றறி. விஷமேறப் பெற்ற தீவநடுவெந்தினைத்தைக் கொடுத்த உடைத்தலுடைநலவென்று வாய்க்குறவனுண்டோ? பாதகாதேவ அருளைக் கொஞ்சமென்றெண்ணி நீசித்பாவத்துக்காக எறிந்துபோட்டுப்போராய். போகாதே நிலவு. ஆறுகனெல்லாம் பரிமள சுகந்தமென்றுச் சமுத்திரமடங்கலும் அமுதமென்றும், மலைப்பருவதங்கனெல்லாம் இரத்தினமென்றும் எண்ணி இதுகனெல்லாம் ஒரு மண்ணுக்கட்டிக்காகக் கொடுப்பாருண்டோ. இதுகளை மிச்சமாய் அடிசெய்திருக்கிற தேவ அருளைப் பாதகர் அவலட்சண பாவத்துக்காக எப்படிக்கொடுத்திவிட்டுப் போராய். பேச்சிலே அக்கினியைப் பாக்கிப் பராக்கிரமமுண்டோவென்றுச் சமஸ்த மனுஷரைக் கெலிக்கவிரோமுண்டென்றும் இந்த இரண்டு காரியங்களைக்கொண்டிருக்கிற ஒருவன் இதுகளை ஒரு துள்ளி தேன் போட்டுக் கொடுப்பானோ? இந்தச் சுவரிய பராக்கிரமங்களிலும் அதிக பராக்கிரமங்கொண்டிருக்கிற தேவவருளைச் சொற்பலக வாழ்வுக்காகவேன் இழக்கிறாய் பாதகர் அம்முத்தத்தை அரோகித்து விடத்தை நல்லதென்றும் நல்லகதியான மோட்சத்தை வெறுத்துத் துற்கெந்தரகம் நல்லதென்றுச் சொல்லுவாருண்டோ? வழிவேண்டாம் சோபனமவேண்டாம் பரிமளமவேண்டாம் பாக்கியம வேண்டாம் பரத்திவேண்டாமென்றது சொல்லுகிறவர்களை முழுப் பயத்தியங்கொண்டவர்களென்றல்லவோ சொல்லவேண்டும். ஆ பாதகர்! இந்தப் பயத்தியத்தைக் கொண்டவனாய்த் திரிகுறாய். பரமகத்தருடைய விஷமதியாத தேவப் பிரசாதம் சுகவ பாக்கியங்களை வரப்பண்ணுகிற வரப்பிரசாதமல்லவோ, அதைத் தேடாமலும் அதை வேண்டாமலும் எனக் கொடுக்க

கும் பாவத்தை விடமாட்டெனென்று சாதிக்கிறபோ போர்போனவனாய் உலகத்தில் இருக்க எவனும் ஆசைப்படுகிறதே? நீ மாத்திரம் பாவத்தை விடாமல் நீசுறய் இருப்பேனென்று துணிகிற துணியேது. ஆனால் ஒன்றறியக்கடவாய், மண்டலத்தின் கிறப்புச் சூரியன் போலவும் மேகத்தின் கிறப்புத் தண்ணீர் போலவும் மனுஷனுடைய சிறப்பு அருளங்கொண்டிருக்கிறது போலவும் ஆத்தமத்தினுடைய சிறப்புச் சருவேகரனுடைய இஷ்டப்பிரசாதத்தானே அத்தத் தேவேஷ்டப் பிரசாதம் இல்லாத அத்தமம் எப்படியிருக்குமென்றால், சூரியனில்லாத மண்டலம் அத்தகாரமாய்த் தண்ணீரில்லாத மேகம் பஞ்சடைந்ததாய் புத்தியில்லாத மனுஷன் மிருகமாயிருக்குமாப் போல் தேவ அருளில்லாத ஆத்தமம் அவலட்சண துற்கெந்த சவமாய் இருக்குமென்றறி. பாதகர்! தேவவருள் கூடாமற் செங்கிற புண்ணியங்கனெல்லாம் பரம பதமடையப் பலனாயிரா. சுகவ புண்ணியங்களுக்குக் கைவிடுகிற தோரியமேது. துற்கெந்த அவலட்சண பாவத்தை விடாமற் கரையேறுவேனென்ற அற்ப புத்தியை மறந்துவிடுவேனென்றால் பாவத்திலே லீனிக்கிற துற்கெந்த தேவவருளை அகற்றுக்கொடுக்கிற யிருக்கையால் பாவத்தை விடாமற் கரையேறுவேனென்றும் தீர்த்தியாகாதே. துற்கெந்த பிணநாற்றந்தலை நற்கந்தமீசாதது போலவும். சற்பத்தின் வாயில் அமுதம் பொழியாததுபோலவும். அக்கினியிற் சயித்தியம் பிறவாததுபோலவும், துற்கெந்தபாவத்திலிருந்து பரமபத்தினுணர்ந்தம் வராதென்று திட்டமாய் அறிந்திரு. ஆனால் துற்கெந்த நரகத்திலே நற்கெந்த லீனிலும் அக்கினியிற் சயித்தியம் பிறந்தாலும்சற்பத்தின் வாயில் அமுதம் பொழிந்தாலும் துற்கெந்த பாவத்தை விடாமலொருக்காலும் மோட்ச பாக்கியத்தை அடையக் கூடாது. இந்தப்பரம சத்தியத்தை அறிந்து பாவத்தைவிட்டுத் தேவவருளை வரப்பண்ணுகிற தன்மவனுஷ்டானங்களை அனுபவிக்கும்படி தெண்டத்திரு. அதென்றென்றால், இந்தத் தேவ அருளை மரணமடையுமுதலே கைக்கொண்டால் உனக்குத் தன்மந் தலைகாக்குக்கைக்கொள்ளாதேபோய்த் துற்கெந்த பாவத்தோடே மரணமடைந்தாயாகில் பரம கத்தர் சமுகத்தில் துனித்தீர்வை கேட்ச்சொல்லும்போது துண்ணெ வெறுத்துவிட்டுத் துற்கெந்த நரகத்தில் ஊழியுள்ளவரும் வேகத்தள்ளிவிடுவார். பாதகர்! இந்தக் கனமான சேதம் உனக்கு வராமல் நேரத்தோடே துற்கெந்த பாவத்தை அறந்துச் சுகிந்த புண்ணியத்தைச் செய்யக்கடவாய்.

ஒன்பதாம் வித்தியாசம் முற்றுப்பெற்றது.

தென்சமுத்திரத்திலில் நடந்த சங்கதி.

(Missionary Enterprizes in the South sea.)

[Continued from page 222.]

நானும் என் உடன் வேலையாளுமாகிய வாட்பு என்பவரும், மங்காலினை விட்டுப் புறப்பட்டு அதிய லீவுக்கு வந்தபோது, அவ்விடத்திற் றேவாலயங் கட்டப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டுப் பிரதிட்டையண்ணைச் சனங்களை அழைக்கச் சொன்னோம். அப்படியேமற்ற நாள், கள்ளு சங்கீதம் முதலாம் வசனத்தின் பேரில் என்பவர் பிரசங்கம் பண்ணிமுடித்ததின்மேல் நாள் திருவருத்தை எடுத்துப் பகிர்த்துகொடுத்தேன். அவ்வேளையில் அவ்விடத்தில், உம். கிறிஸ்தவர்கள் இராப்போசனத்தை அனுபவித்தார்கள். அந்நாள்களில் சனங்கள் ஒருவருக்கொருவர் வேதவாக்கியத்தைப் படிப்பிப்பதினும் பாடப்பழகுவதினும் தங்கள் வேங்களைச் சில வழித்துவந்தார்கள். அவ்விடத்திலேயிருந்தபோக்குடைய பிரயாசடெவ்வளவு அவர்களுடைய மனைவிலும் பிரயாசப்பட்டார்களென்பது எங்களுக்குத் தெரியவந்தது. பின்னொரு முறை என் இந்தத் தீவுக்குவந்தபோது கடலில் அமிழ்ந்தபோக ஏதுவானேன். ஆகிலும், கர்த்தாவின் திருச்சி

த்தந்தினால் நான் அமிழ்த்தின வேளையில் ஊரவர்களில் இரண்டு பேர் குதித்து என்னை எடுத்தார்கள். இது தண்ணீரால் வந்த மோசல்களில் ஆறும் மோசமாயிருந்தது.

அதிகு திவைவிட்டு மாமி மீத்தியாரோ திவுகளுக்குவந்தபொழுது அவ்விடத்திலுள்ள சனங்கள் தேவாலயமொன்றைக் கட்டுமுடிசூ முயற்சிபண்ணுகிறவர்களாய் மரத்தடியினக்கம்பண்ணுவதற்கு ஒருப்பாயுதங்கன்றவர்களாயிருந்தும், மரங்களில் வேரை தீயினால் சுட்டு மரத்தைப் பறிவிழப்பண்ணிக் கொம்புகளை ஒவ்வொன்றெவ்வொன்றுச் சுட்டுத் தள்ளி இவ்விதமான செய்கைகளினாலே தேவாலயத்துக்கு மரங்களை இணக்கம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த அபூருவமான பிரயாசத்தை நான் கண்டபொழுது என்னிடத்திலிருந்த சில ஆயுதங்களைத் தீவாருக்கு வெகுமதியாய்க் கொடுத்தேன். சிறிது நாட்களுக்குப் பின்பு நான் இவ்விடத்தில் மறுபடியும் திரும்பிவந்தபொழுது வடிவாய்க் கட்டப்பட்டிருந்த இரண்டு தேவாலயங்களைக் கண்டு, இவ்வளவு பெரிய தேவாலயங்களை அதுக்கு? தீவிருத்திர சனங்களுக்கு ஒரு தேவாலயம் மாதிரி காண்போனும் போதாதோ என்று சொல்பொழுது அவன் முகம் குறுகுண்டவாய்ச் சொன்னதென்னவெனில், முன்னீர் இவ்விடத்தில் வந்தபொழுதிருந்த சனங்கள் இப்பொழுது இருப்பார்களேயாகில், இதைப்போல இன்னும் இரண்டு தேவாலயம் கட்டப்பட்டிருந்தாலும் இருக்க இடம் காணாதேயென்றான். முன்னிருந்த சனங்கள் எங்கேயென்று விசாரித்தேன்—அதற்கவன் சொன்னது, ஒரு கொள்ளை வியாதி உண்டப்பட்டு வெகு சனம் இறந்ததுமன்றிப் பஞ்சத்தினாலும் இறந்தவர்கள் அனேகர். திரும்ப அதியு தீவிருத்து என்பது வள்ளல் சனம் உந்து அகப்பட்டயாவரையும் கொன்றதுமல்லாமல் வீடுவாசல்களை நெருப்பினுற் சுட்டுப்போட்டு இவ்விதமாயிந்தத் திவைக் கெடுத்துப்போட்டார்கள். இவர்கள் செய்த கொடுமைக்கெல்லாம் தலையாரியாய் முற்கதைகளில் மன்றிரும்பிக் குணப்பட்டானென்று சொல்லப்பட்டதோ மதானி என்பவனுடன் இந்தத் திவுகளை வீட்டுப் புறப்பட்ட இராமதோஷி திவுக்குப் போனேன். முதல் அவ்விடத்திலுள்ள சனங்களின் சுகசெய்தியை விசாரித்தவிடத்தில் அந்நிகழ்வினாவினா வியாதியினாலே வெகு சனங்கள் இறந்துபோனார்களென்று கேள்விப்பட்டேன். இதினாலே அவ்விடத்திலுள்ளவர்களுடைய மனமெல்லாம் உபத்திரவமடைந்திருந்தன. நான் இருந்த அறையிற் சனங்கள் வந்து என் காலக் கட்டிச் சத்தமிட்டழுதுகொண்டிருக்கிற தாயை இழந்தோமென்றுஞ் சிலர் தகப்பனை இழந்தோமென்றுஞ் சிலர் சகோதரர்களை இழந்தோமென்றுஞ் சிலர் பிள்ளை குட்டிகளை இழந்தோமென்றுஞ் சிலர் கிணகிதர்களை இழந்தோமென்றும இவ்விதமாய்ச் சொல்லி அவ்விடக்கொண்டிருந்தார்கள். சங்கைபோந்த பிற்துமன் பாதிரியாருடைய போதகத்துக்குட்பட்ட குறிச்சிகளுக்குப் போனபொழுது அவ்விடத்திலுள்ள சில வீடுகள் மனுஷர் ஒருவருமில்லாமல் வெறு மனையாய் இருந்தன. ஏதென்றால், வியாதி அவர்களைக் கூட்டி வாரிப்போட்டது. சில வீடுகளில் இருந்து சிலர் வெளிப்பட்டு மெள்ளமெள்ளத் தவண்டிவந்து எங்கள் கால்களைக் கட்டி முத்தமிட்டார்கள். வேறுசிலர் படுக்கையோடு வெளியே கொண்டுவரப்பட்டவர்களாய் எங்களைக் கண்டதின் பிறகு இறந்து போனார்கள். பின்னுஞ் சிலர் எங்களைக் கண்டு சாகுமபடி கூமந்துகொள்ளப்பட்டவர்களாய் வருகையிற் சீவனை விட்டுவிட்டார்கள். வியாதியின் கடுமை அவ்விடத்தில் எவ்வளவு கடுமையாயிருந்ததென்பதைச் சொல்லப்பட்ட இவ்வளவு கதைகளினாலும் அறிந்துகொள்வீர்களாக. பனக்கோற்று, பிற்துமன் என்னுங்குருமாரும் இந்த வியாதியினாலும் உபத்திரவப்பட்டதின் மேற் சுகமடைந்தார்கள்.

நாங்கள் திரும்பிக்கொண்டு அத்துதாமி திவுக்கு வந்தபொழுது அவ்விடத்திலுள்ள சனங்கள் எங்களிடத்தில் வந்து ஆண்பிள்ளைகள் பறப்பிக்கப்படுவதுபோலப் பெண்பிள்ளைகளும் பறப்பிக்கப்பட்டயாதொரு முயற்சி செய்யப்பட்டவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். (ஏனென்றால்) பெண்பிள்ளைகளைப் பறப்பித்தவன் சொல்லப்பட்ட வியாதியினால் இறந்துபோனான். நான் அதற்குச் சம்மதித்து அவர்களுடைய கேள்வி போல ஒரு ஆணை நியமித்தபொழுது அவர்களுடைய சந்தோஷத்தினாலே என்னுடைய கைகளைப் பிடித்துக் கொஞ்சித் தீவாரெல்லாருக்கும் அந்தச் செய்தியைச் சொல்லி அனுப்பினார்கள்.

[இன்னும் வரும்.]

ஞானகூபம்.

[Satirical Poem of the Superstitions of the Hindus.]

உள. சாத்திகள் அஞ்சனம்.

- உளசு. வீட்டிலே திருட்டுப்போனார்கொடும் விக்கிரகப்பத்திக்காரரைப்போற் கூட்டிவந்தஞ்சனக்காரனைவைத்து நீ குறிகள் கேட்பீய்யா ஞானப்பெண்ணே.
- உளசு. கொஞ்சப்பொருளாதற்காய்வேண்டி மிகக் கூவித்தவித்துப் பயித்தியமாய் அஞ்சனக்காரனை வீட்டிலவைத்துவன் னெஞ்சுத்துணிவென்ன ஞானப்பெண்ணே.
- உளசு. அஞ்சனம்பார்க்கின்றதேதடியோ பேய்க் கடுமையாகினதேதடியோ நெஞ்சிற் பராபரனில்லையென்றப்போலே நினைத்துக்கொண்டையோ ஞானப்பெண்ணே.
- உளசு. அஞ்சனக்காரனைக்கெர்ந்துபோடச்சொல்லி ஆண்டவன் கற்பித்திருக்கையில அஞ்சனம் தீதானே போடச்சொன்னாவி தாகடியமல்லோ ஞானப்பெண்ணே.
- உளசு. அஞ்சனக்காரன் பிதற்றியபொய்களை ஆகுமென்றெப்படி நம்பிக்கொள்வாய் பஞ்சரித்துன்பொருளப்பறிக் கச்செய்யும் பாசாங்காமடி ஞானப்பெண்ணே.
- உளசு. அஞ்சனம்போட்டவன் லோகத்திலுள்ள அனேகம்பொருளையெடுப்பனென்றற் கெஞ்சியனைப்பஞ்சரித்துச் சிலபொருள் கெட்டு திற்பானே ஞானப்பெண்ணே.
- உளசு. அஞ்சனவாதிக்குப்பாதாளத்தி னடைக்கமுக் கூடவெளியானால் மிஞ்சப்பொருளெடுத்தலகத்தின்மே லாகாமறிப்பானதேன் ஞானப்பெண்ணே.
- உளசு. புறையலைக்கண்டெடுப்பதென்றால் தப் பொல்லாத அஞ்சனவாதியவன் அதை உணக்குவந்தோ துவனெவ்வீண் கதையை நம்பினாய் ஞானப்பெண்ணே.
- உளசு. பொன்னுசையாலே நீ கற்பனையைத்தள்ளிப் போட்டுன்றனைப்படைத்தபிரான் மன்னைப்பிறக்கணித்தற்க்கவர் சொல்லையுந் தட்டினதேத்துக்கு ஞானப்பெண்ணே.
- உளசு. பேய்ச்சூழி படையாட்டாலும்வன் பேய்க்குப் படைத்தீ நீ கொடுத்தால் வாக்கியத்தின்படியாக்கினதானிரு பெயர்க்கும் வருமல்லோ ஞானப்பெண்ணே.
- உளசு. பராபரனாகிய கத்தரை நீ முழுப் பத்தியினுற் கிணகித்திருந்தால் வராதபொருளென்னயாவுமுனக்கு வலிவருமல்லோ ஞானப்பெண்ணே.

ONE OF THE WONDERS OF RAMASSURAM.

Among the wonders of that wonderful place *Ramassuram*, is the tail of the god Hanuman (அனுமன்). This tail, it is affirmed, once adorned the rump of that notable personage, but was torn off in a most unnatural manner and remains to this day a monument of the rashness of its original possessor and of the power of the *mantra*. The story, as it is found in one of the Puranas, and received as undoubted truth by the people generally, is as follows. Rama having lost his wife Seydah (சீதை) during his visit to Madura and vicinity, and thinking, that though she had been for some time, at the disposal of Ravena, she was nevertheless worth recovering, his own endeavours to recover her having proved vain, he called the god Hanuman to his aid. On the return of Hanuman from his successful expedition against the giants, by which the lost goddess was recovered, he determined, being of a pious turn of mind, to commemorate the event by founding a temple at Ramassuram. And that nothing might be wanting that could contribute to the splendor of the place, he betook himself to Kylasam to bring from thence the veritable *lingam* of the god Siva—a happy expedient, and, if we consider the origin of the *lingam* in connex-

ion with the event it was thus designed to signalise, a most appropriate ornament Hanuman, however, tarried so long (perhaps he was recounting his adventuring the whole) that the propitious time for consecrating the lingam had arrived before his return. What could they do? Seydah scraped together a little mud, and a substitute was made and consecrated forthwith. When Hanuman returned, mortified at the thought that he was *conventured*, or, anticipating the glory and wealth that would accrue to Ramassuram on account of the newly made lingam, he fixed on it a covetous eye and marked it for his own. With that, placing his hairy back against the lingam, quick as thought he threw around it his mighty tail—the very tail he had flourished in Lanka, and which had struck terror into the hearts of the giants. Alas! he did not know, or it had escaped his memory, that over this lingam had been uttered the most powerful mantras, charms that can make things gods and gods things, and that the lingam had now become so *deified* that it could not move an inch. Well, Hanuman being placed as before stated, made a mighty bound clear away to Kylasam; but, wonderful to tell, instead of enriching his future abode with the object of his desire, he found, as many of the long-tailed race have found since, that it is easier to get *into* mischief than to get *out* again, with a whole skin—for lo! his mighty tail the glory of the monkey race, was left behind, fixed fast to the lingam. If the reader is disposed to smile at the idea of Hanuman's flying off to Kylasam with a lingam rolled up in his tail, or, having lost his tail, at the figure he must have cut on his arrival there! or, should he ever gain an entrance to the recesses of Ramassuram and find *no tail there*, or a tail just like that of the monkeys which inhabit the neighborhood, let me remind him, that the story was neither written nor told with a view to its being brought to the test of strict scrutiny; and let me further remind him, that by comparing this story as found in the Puranas, with facts that are continually occurring in these degenerate days, the subject can never be relieved of its difficulties. Instance the recent robbing of the temples at Batticaloe of their images of gold; silver, &c. Mantras in abundance had been uttered over these images too. Nevertheless hands less strong than the monkey's tail, bore them away. I have thought of a way, however, to establish the truth of the story. I will furnish a quantity of gold to be beaten into a lingam or into any other shape. The image thus formed shall be put down in the public highway where people of every creed are constantly passing. When the lingam is thus placed let us many learned Bruhmins as choose pronounce *over* it, and *into* it, as many mantras (any quantity) as they choose. Thus consecrated let the thing be left there to take care of itself. The boys and thieves, who love to get gold without working for it, will of course come to pick it up, and will lose their fingers as he of Kylasam did the extremity of his body; or, as I am much inclined to suspect will be the case, *the gold will be carried off*, and then the value of mantras will ever after be fully understood.

X. Y.

[Translation of the above.]

அனல்வலாத விசித்தங்கம் நிகழாநின்ற இராமேசுரத்தில், உத்தர திசையில் மேருபடுவதத்திற்கு வடக்கே வெகு தூரத்தில் இருந்த சஞ்சீவமலையைப்போற்றொருகாழ்கையவன்றி கொண்டு வந்தானெனச் சொல்லப்படுவதாகிய அநாமானுடைய குண்டியிலிருந்தவந்த வால் இருக்கின்றது. இவ்வால் பற்றிப் புராணகாவியங்களில் வரைந்திருக்கப்பட்ட சரித்திரங்களைச் சுவைக்கச் சாதாரணமாய் நம்பிக்கொள்ளுகிறார்கள். எப்படியெனில், வெள்ளுதற்கரிய சகல மாயாவுபாயங்களினும் வலவலுகிச் செளரியங்களினுடைய மதோன்மத்தனானெனச் சொல்லப்பட்ட இராவணனைப்பவன் அந்நூல் சென்றதரியவதயாய் விளங்கப்பட்ட சீதாதேவியைத் திருடிக்கொண்டொளித்துவிட்டானென்ற செய்தியைக் கேட்டவுடனே இராமமெங்குள் திரிந்து யாவரிடத்திலும் விசாரித்துத் தேடியும் அவனைக் காணாததினால் அநாமர்தனை அழைத்தனுப்ப அவன் போய்ச் சீதாங்கனியைத் தேடி அழைத்துக்கொண்டுவந்து அத்தை நினைப்பும்பொருட்டிராமேசுரத்திலே ஒரு கோலிகைக் கட்டிவிட்டு அத்தை அலங்கரித்ததின் பிறகு பரமேசுபரன்மிருந்த வடக்கத்தைக்கொண்டவருமபடி அநாமர்தன் கைலாசத்தைதையடைந்துக்கொடுவர நாடப்பட்டதால் சீதாதேவி தானே கொஞ்ச மண்ணையெடுத்து ஒரு சிவவிலங்கத்தைச் செய்து அதையாவாகனம்பண்ணி வைத்துப் பூசித்ததை அநாமர்தன் கண்டுமோசம்போனெனையென்றெண்ணி அல்லது சீதைபண்ணினை சிவவிலங்கத்தையிட்டு இராமேசுரத்துக்கதிககனமும் மகிமையும் வரப்போகுதேயென்று நினைத்து அவ்விலங்கத்தைக் கண்டுமருண்டு அதைத் தனதென்று குறியிட்டதன்பின்பு அந்த விலங்கத்தின் சாய்ந்து தன் வாலினால் அதை வளந்துக்கொண்டான். இவ்வால் தான் இவ்விலங்கையிலுள்ள சென்றனை இராட்சதர் க

னை இடுக்கன் செய்தது. பொருள்களைத் தேடிக்கொடுக்கும் தேவிகள் கான்பொருள்களாகவும் பண்ணுகிற மந்திரத்தை அநாமர்தன் தலிலிருந்து விலங்குக் காணம் பண்ணவேண்டுமென்பதைத் தெரியாமல் விட்டுவிட்டான். அல்லது அறிந்தும் மறந்து போனிருக்கும். இந்த விலங்கம் இப்பொழுது தேவகுடி அணையாதிருக்கின்றது. அநாமர்தன் சிவவிலங்கத்தை யெடுக்கப்போனவிடத்தில் வாலத்து எல்லாம் நீண்டவால்பொருந்திய வானங்க்களாய்விட்டன. வான ரதொற்றத்துக்காதி காரணமாயிருந்த இந்த வாலே சிவவிலங்கத்திலுள்ளு சுற்றப்பட்டது. இத்தை வாசிப்பவர்களாராகுதல் அநாமர்தன் தனது குண்டியில் சுற்றப்பட்ட விலங்கத்துடன் கைலாச விலங்கமெடுக்கப்போனதை அல்லவதபோன இடத்தில் வால் இழுந்ததை அல்லது இராமேசுரத்துக்குப் போய் அவிவித வாலே அங்கு காணப்பட்டால் அல்லது அடுக்கவருக்கிற குறிச்சுகளிலுள்ள குரங்களில் வாலையாகுதல் காணாதிருந்ததை வாசித்துச் சிரிக்கப் பிரயமிச்சுபோகில் மேற்செல்லப்பட்ட சரித்திரமெழுந்தபடிவிலங்கமே—அல்லது எழுதப்பட்டும் அதனுண்மையை ஆராகுதல் விசாரணை பண்ணுவார்களென்பதை அந்நினைபுதலிலே—இக்கதை யும் இப்பொழுது நான் வீந்தத்தில் நிகழாநிற்கும் கதைகையுமொன்றுடனென்று சமாளித்துப்பார்ப்பதுண்டானால் காரியத்தினுண்மை வெளிக்கவரும். சிறிது காலத்திற்கு முன் மட்டைக்களப்புச்சேரலில் களவு போனதைப் பாராதுகள். எத்தனையாயிரம் மந்திரம் அந்தக் களவு போன விலங்குகள்களீர் சேபிக்கப்பட்டன. குரங்குவாலிலுள்ள சிறிய கைகள் அவ்விலங்குகள்களை எடுத்துக்கொண்டோடிவிட்டன. கொஞ்சப் பொண்ணியெடுத்த விலங்கம்க்கி அல்லது வேறொருகாராமாக்கிறானுபேருமக்கு வருத்தாயிருக்கின்ற தெருவிலே போடுங்கள்—பிராமணன் அணைகளில் மந்திரங்கையுச்சாடணம் பண்ணை அவைகள் தற்களைத்தினை ஒருவனுமெட்டாபடிக்குக் காவல்பண்ணிக்கொண்டும்—அப்பொழுது சிறுபிள்ளைகளும் கள்ளரும் அவ்விலங்குகளை யெடுத்து நிறுத்திவைத்தால் அநாமானுக்குச் சிவவிலங்கமெடுக்கக் கைலாசத்தை அடைந்தபொழுது வாலமுந்ததுபோல அவர்களுக்குக் கை விரல்கள் தெறிக்கட்டும்—அல்லது பொண்ணை எடுத்துக்கொண்டோட்டும் அப்போ மந்திரம் பரிந்ததோ அல்லவோ வென்று உயர் விளங்கும்.

ஒரு கதை.—Fable.

சகலவகமெண்ணும் பட்டினத்திற்குச்சுட்டாரசனெரு நான் அநிகாலையிலெழுந்து தன்னைக்கு முன்னேயிருக்கும் இராச வீதியை எட்டிப்பார்த்தபொழுதுகே கடைகளிலே கிரித்திகிடங்கும் பண்டங்கள் பொறுக்கக்கொண்டிருந்த ஒரு சின்ன வேலையிள்ளையை அந்த இராசன் கண்டு மறுபடிதலையை உண்ணேவாங்குகிறபோது வாசற்படி தலையில் இடித்துக் கொஞ்சமிரத்தவ் கண்டது. இன்னு நாம் உதயகாலத்தெழுந்திவன் முகத்தைப் பார்த்ததன்றமது தலையிற் காயம்பட்டுநிறு கண்டதப்படியே வார்தொடும்பின் முகத்தை எத்தனை மணிதீர் பார்ப்பார்களோ அநர்களுக்கெல்லாமென்னென்ன பொல்லாங்கு நேரிட ஏறாமலும். ஆகையால் வெகு சுவைரோதியைப் பூமியில் வைப்பது தருமமன்றென்றங்கிருந்தபடியே கொடியாளிகளை அழைப்பித்திந்தப் பையனைக்கொண்டுபோய் வெட்டிப்போட்டுவ ருங்களைக் குன். அவர்கள் வந்திச்சிறுபிள்ளையைப் பிடித்துக்கொண்டுள்ள முகத்திலே விழித்ததனால் இராசாவுக்கு வாசற்படி தலையில் இடித்துத்தரங் கண்டதினால் உண்ணச் சிரசுசேதமபண்ணச் சொல்லார் வாவென்றிருத்தாரீர். அதைக்கேட்டிந்தப் பையனனிராசாவைக் கண்டொரு வார்த்தை சொன்ன பிறகு வெட்டிப்போடுங்களை என்று அவர்களைக் கொஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். அவர்கள் இதை இராசாவுக்கறிவித்தவருந்தவரவில்லை இவனை இராசன் முன்கொண்டிப்பாய்விட்டார்கள். இத்தப் பையன் இராசாவைப் பார்த்து வணங்கி—ஓமகராசனை லுப்பொழுது உமக்குண்டாகிய அந்பு உபத்திரவயின்றைக்கு நீயுமுதலென் முகத்திலே விழித்ததினால் சம்பவித்ததென்றெனை வெட்டிப்போட்ட சொன்னீர். தூங்கியெழுந்து முதுவமது திரு முகத்தைப் பார்த்தவெனக்கிடப்படித்தலைப்பாகத்தக்க பொல்லாங்கு நேரிட்டதே இத்தற்கென் தீர்ப்பென்று கேட்டுக்கொண்டு பிறகென்றே கைகொடுக்காமென்று வந்ததென்று சொன்னான். அதனைக் கேட்டுராசாத் திரிச்சிட்டும் வெட்டிப்போட்டவனைத் தனக்குள்ளே மெச்சிக்கொண்டவனைத் தன்னை மனையில் வைத்துக்கொண்டு சகல கல்யையும் படிப்பித்துப் பின்பு தனக்கு மந்திரியாக வைத்துக்கொண்டான்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, December 12th, 1844.

CONVERSIONS FROM HINDUISM.

Since the first of last month eight converts from Hinduism have been received into the Christian church in connection with the American Mission at Ahmednugur. One of this number, a middle aged man, formerly practised many of the rites and austerities enjoined in the Hindu shastras, hoping to obtain salvation by the merit of his good works. He once went to Benares and brought from thence with great labour a load of the sacred water of the Ganges, with part of which he gave his mother a sacred bath, and the remainder he carried to Punderpoor where he bathed the image of Chokhooba, an act of great merit in the eyes of the Hindus. A few months ago on hearing the Christian religion exhibited and explained, he became satisfied that he could not obtain salvation by his own works but through the merits of Jesus Christ alone, and he accordingly received him as his Saviour and publicly embraced his religion.

Another of those recently admitted to the church was formerly a well-known Guru of the Kubeer Punthee sect, who has for a long time exerted great influence over a large class of the community and numbered his hundreds of disciples in Ahmednugur, Poona, Bombay, Nassic, and numerous other places in the region. About a year ago, he first heard of Jesus Christ the only Saviour of the world, and about two or three months ago, he began to teach his disciples that there was no Saviour but Jesus. Most of them left him in consequence, though some declared that inasmuch as he was determined to embrace Christianity they could not do otherwise than follow him. He told them that he had been deceiving them hitherto, that an awful load of guilt rested upon him for practising such deception in matters concerning their salvation, and that the only way by which he could hope to obtain deliverance from this burden of sin was by applying to Jesus Christ the sinless Redeemer of lost men, and he urged them to apply to the same Saviour for salvation. He now speaks freely of the modes of deception which he formerly practised, describing particularly the plans which he adopted to obtain money from his disciples. Having been intimately acquainted with the religious teachers of many different systems of religion among the Hindus, he is well acquainted with many of "the hidden things of darkness" and modes of deception practised among them, by which they lead the people to look up to them as possessed of superhuman power, and he is now prepared to make these things manifest. He declares that every religion with which he has become acquainted among the Hindus, is maintained by fraud and deceit, and that Christianity is the only religion which he has found free from all deceptive practices and resting on the simple declarations of God for support.

We entreat all our Christian friends to join in prayer to God in behalf of these new converts that they may endure to the end and glorify their Father which is in heaven, and particularly that the Guru mentioned above may cleave to that Saviour whom he has embraced, and be the means in the hands of God of extending the light of divine truth among this deluded people, and of delivering many of them from the snares in which they are now held through the power of Satan and the craftiness of wicked men.—*Dnyanodaya for Oct.*

PILGRIMAGE AT BINGHAR.

On the 14th of Sept. great numbers of Hindus assembled at Bingar, two miles from Ahmednugur, at a pilgrimage in honour of the goddess Binawance. It is said there were 50,000 persons present. The American missionaries in Ahmednugur and several native Christians visited the place on this occasion, and had good opportunities of giving instruction to great numbers of people. Books also were distributed among them. On the morning of the 15th, one or two thousand Mahars assembled to hear their religious teachers sing their religious songs, in which they exhibited each his respective tenets. On this occasion many of those present expressed their dissatisfaction with Hinduism. One man got up and told the Gurus (Hindu religious teachers,) that they were deceiving the people and that in consequence they would all perish together. Another man told the singers that all their songs were connected with the different systems of Hinduism which had been proved to be false, and that he therefore wished for something else. Another man said, "referring to the Guru whose conversion to Christianity is mentioned above,) that there was one man who had examined all the different systems of Hinduism for himself and was satisfied that they contained no way of salvation and had therefore embraced Christianity. 'Now,' said he, addressing himself to the Gurus, 'do all you holy men prove Christianity to be false and bring him back to Hinduism, or if you are unable to do that, follow him and become Christians.' This was the feeling, as we afterwards heard, of many others present. One of the singers addressed us saying, 'you have completely destroyed our trade; what is the use of attending pilgrimages any more?' This was said with apparent satisfaction and pleasure. Thus were the merits of Christianity and Hinduism discussed. We were pleased to see so many of that large company exhibiting a favourable feeling towards Christianity. All gave good attention while two or three of our native Christians and one of the missionaries expounded the way of salvation through Christ. 'May the word of the Lord have free course and be glorified.'—*it.*

HINDU SUPERSTITIONS.

Another remarkable instance of Hindu devotion lately occurred in Tinevely which, however, did not terminate successfully. There is a native gentleman living at the village of Sahrakollam, in my district, who has always shown us attention and kindness. In his anxiety for a son and heir, after several disappointments, in the birth of daughters, he made a vow to build and endow a

temple in his village which should cost 10,000 or 12,000 rupees; and actually carried the building on sufficiently to commence service in it. It appears that when the temple was to be consecrated, the Brahmins pronounced it necessary to have what is called a Gramarsanthi which is a ceremony that comes nearer to the idea of a vicarious sacrifice than any thing with which I have met among the Hindus. It appears, that, before the temple could be acceptably consecrated, it was necessary to bear away the sins of the village; and this could only be done by a Brahmin, who should consent to have those sins laid upon himself, to undergo the disgrace and punishment of them, and to carry them off direct to Benares and wash them away in the Ganges. This part of the business, however, was not to be their concern, but his: it was enough for them that he took the sins, it was only necessary, in order to remove them from himself, that he should carry them to Benares.

After many a vain search, they at last found a young man, a poor Brahmin, without father or mother, whom they coaxed and persuaded by great promises of money and marriage, to undertake the work. Accordingly, on the day appointed the youth appeared at the temple: two furrows were shaved in the hair of his head making, whether by design or not, the form of a cross; black spots, probably representing sins, were marked all over his face; a garland of flowers—put for disgrace upon prisoners—was placed on his neck; and the people brought their small besoms and slippers—considered to be most polluting, as the skin of a dead animal—and slung them on his neck. After being thus laden with their sins, he was beaten, and driven out of the village.

The poor youth ought then to have set off for Benares; but it appears that the disgrace which he had already suffered was as much as he could bear: he knew nothing of Benares; and having no money to take him thither, he ran off to his own village. The people, there, however, beat him off, as he ought not ever to have been seen by them. He tried in another village, but was repulsed there also, and after thus being rejected, and wandering about without food or aid, he stole back to his village, got into a devil-temple, and shut himself up in it, where he was found dead, having plucked up his tongue by the root. The matter was hushed up at the time by the parties, the Brahmins as usual, getting much money to keep their counsel and atone for their victim. The affair, however, spread secretly, as appears from what happened afterward.

The native gentleman who built the temple had long been declining in health; and finding himself still growing worse, he was taken by the advice of his friends to a native Doctor—an old man, it is said of more than 100 years of age—celebrated for curing the disease from which he suffered in the Travancore country. After his long journey, he had the mortification to find that the old man would neither prescribe for him or see him; but on the contrary, abused him, calling him a great criminal in allusion to his having been the cause of the young Brahmin's death. He further told him that his disease had been procured by his eldest wife to alienate his affection from his youngest, and secure it for herself and her daughters. He then was taken, in his way home, to an impostor in these parts, named Mootookooty, who pretends to miraculous gifts of healing; here he met with a similar repulse. Whether by this treatment, or by the fatigue of his journey I know not; but his disease had so much increased by the time he reached his home, that he was never afterward able to walk about; and gradually sunk till he expired.

Rev. Mr. Pettit in the Missionary Record.

BOMBAY.

Baptism in Guzerat.—Sometime ago, the missionaries in Kattewar of the Irish Presbyterian Mission rejoiced over a Moonshee who had been baptized by them, and now they again have to rejoice and with them the church at large, in the baptism at Poreunder, on Sunday the 27th Oct. last, of a hamaal of the regular hamaal or bearer caste, in the service of the Rev. R. MONTGOMERY. The hamaal was formerly in the service of an officer who gave him over to Mr. Montgomery. In that officers home, he heard the Gospel declared, and what an encouragement this is for all masters to instruct their servants, and if they are not able to speak to them themselves, to send them to places where they will hear the gospel. We would seek to stir up all who have servants to remember their responsibilities to them. It is they who sow beside all waters that may expect the blessing.—Happy will it be for that officer to learn that in his house and from his lips this hamaal heard the glad sound. May those amongst us who have been neglecting the duty of instructing our servants or having them instructed, take this case as a word in season, and let those who have been seeking their servants' spiritual welfare, take this case as an encouragement and be stirred up to be faithful and diligent in seeking win souls.—*Bombay Times November 21.*

PRO BONO PUBLICO.

We have received an article under this title, signed "A Vindicator," in which complaint is made of the statements of "Investigator" in our last No. relative to the accommodation for patients on the Small Pox island. "We do fully admit," says Vindicator, "that the best medical aid is rendered to them, nor do we deny that they receive a proper and reasonable supply of food." But what is complained of is, that they are insufficiently protected from the weather, that they are exposed to the flies and fleas and mosquitoes, and that the island itself is liable to be inundated by an uncommon rise of the sea. By the evidence given in the late case of Vala Suprumanier Ayer, which is published in the Colombo Observer, it appears that the huts prepared for patients are about 8 and 10 feet broad and 12 feet long, and water tight. Some of the witnesses declared that the floor was damp and that the wind blew through the eajans so as to be uncomfortable. It is an important principle in the treatment of this disease that the rooms should be well ventilated, a point that seldom enters into the native mode of treatment, and it is not improbable that that degree of exposure to the air which the Medical superintendent should think desirable, would be felt as an inconvenience by the patients. The floors are matted, and cots are prepared for the patients, but they generally prefer

to lie on the ground. In view of these facts the readers of the Star will be able to judge on the merits of the question—whether the accommodations for patients are suitable or not. It is worthy of attention, however, that of the 22 patients admitted since the 27th of September, 12 have been discharged; 7 of the remaining are convalescent, and only two have died, i. e. only 11 per cent of the cases have proved fatal.

We have not the means of making a comparison between these results, and those of the hospitals in Colombo and India, and therefore cannot say how much more or less favourable the treatment is here than there; but it is stated that the mortality in the small pox hospital in London is more than one in four. It cannot therefore reasonably be supposed that the inconveniences complained of by "Vindicator," exist to such a degree as to have a very unfavorable influence on the patients, neither can it be supposed that under the treatment the patients would receive in their own dwellings, the disease would be half so likely to terminate favorably as under the treatment they experience on the small Pox island.

If Mr. Vala Superamianar Ayar, instead of trying to conceal his wife from observation when she was first attacked with the disease had reported her to the proper authorities and she had been conveyed to the hospital, ten chances to one, she would have recovered; and there can be no doubt but that the disease was induced to an unfavorable termination by the treatment she experienced from his hands. It is our firm belief that the small Pox Hospital with whatever of inconvenience may attend the patients in it, affords a hundred times better security for the life of patients than would be found under any other treatment their friends could afford them. This conclusion, we are confident, would be sustained by a comparison of the facts—if they were obtainable, of the different modes of treatment.

Signs of increase in the value of property in the Town, and of Planting Prospects in the Jungles of Jaffna.

On Saturday the 16th ultimo, the large corner House adjoining Capt. Anderson's property, was put up for Sale by the Fiscal, when an English Planter bid as high as 5770 dollars for it.—The REV. MR. ARNDT bid 5 Rix dollars more, and got it.

On Monday following several tracts of Jungle land, about 800 acres in extent, situated in the Patchelapalle district, were sold at the Jaffna Cutchery, and purchased at £ 1 per acre, exclusive of all other expense, by one of the first English Planters that settled in the Peninsula.

Died at Colombo on the 5th of Nov. 1844, Mr. Pedrew Peris Assarappulle, shroff of Negombo, at the advanced age of 53, leaving behind him his fourth wife, and 4 out of 14 children, and a great circle of relations and friends to lament his loss. He was one of the richest men in Colombo; and he is now buried in the grave yard attached to St. Thomas' Church, in hope of the glorious resurrection in the judgment.—Communicated.

Colombo 18th Nov. 1844.

DEAR STAR,

Your readers and the public should be acquainted with the late transactions of the dealers in paddy at the Changany Bazaar, to oppress the poor natives and of the disinterested exertions of Mr. SEDAMPARANADER CHRISTOPILLAY, Notary Public of Changany to relieve them.

When the alarm began to be spread among the people, that in consequence of the expected failure of the paddy crops, a famine was to be apprehended, the dealers in paddy at the Changany bazaar, went to Jaffna and Pt. Pedro and bought up large quantities of paddy from the merchants paying about 12 fanams a parah. Then they immediately raised the price in the bazaar to 17 fanams a parah. And still further to increase their gains, they procured small measures, and dealt out the paddy in them. One small measure of pounded rice was sold at 2 pence. This was a great hardship to the poor people; and no one stood forward to check the injustice of these proceedings. At last Mr. Christophillay hearing what was doing by the traders in the bazaar, had his heart stirred up to relieve the distress of the people. He first went to the bazaar and had all the unlawful measures removed, then he endeavoured to persuade the dealers to reduce the price of the paddy to a reasonable sum, but they refused; whereupon he went to Jaffna and with his own money bought a large quantity of paddy and brought it to the bazaar and sold it to the people without profit to himself, thereby compelling the other dealers to reduce their prices or lose the sale of their paddy.

This noble and disinterested act of generosity has impressed the hearts of the people with a deep sense of admiration and gratitude, and is worthy to be thus publicly recorded as a testimony in his praise. May many others be found to go and do likewise, and the blessing of many ready to perish shall come upon their heads.

Yours truly, MANY NATIVES.

தாரகையே,

மழை வரக்கூடிய இடங்களில் நெல் பயிரைப் புழுக்கள் தின்றதினாலும் உலகமாம் மேற்கூப்பகுதியைச் சேர்ந்த வட்டுக்கோட்டை, மூலூர், தொல்புரம், சுழிபுறமுதலிய இடங்களிலும் காரைதலிலுமுள்ள பணக்காரரும் எதிர்த்துக்கொண்டிருப்பினும் நெல் வியாபாரிகளும் யாழ்ப்பாணம் பருத்தித்துறைக்கிட்டங்கினிற் போய்க் குறைந்த விலையில் நெல்லைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டுவந்தவர்களின் வந்து பிறகிட்ட கார்த்திகை மாசம் பதினென்றாம் தேதியளவில் சங்கராணைக்கோவிற்பற்றைச் சார்ந்த சங்கராணைச் சந்தையிலே ஒரு பறை பதினொரு அல்லது பதினெட்டுப்பணமுடியவும், அரி

கி வியாபாரிகள் சேர் அஞ்சரைத் துட்டு முடியவுஞ்சிறு அளவு களால வற்று ஊரைப் பன்சுப்படுத்தினதை அறந்து யாழ்ப்பாணத்திலும் பருத்தித்துறை முதலிய மற்றுமிடங்களிலுமுள்ள கிட்டங்கி வியாபாரிகள் நெல்விலையை அதிகப்படுத்திக் கொண்டார்கள். அதினிமித்தம் குடிசெனவர்கள் மிகவுந்துன்பிக்கொண்டபடியால், சங்கராணைகொத்தாரினி கிதம்பரநாதர் கிள்ளிதொப்பிள்ளை என்பவர் சந்தைக்களில் வைத்துவற்று வநங்கள் என்க் கொத்து முதலிய அளவுகளை விலக்கி நெல்வியாபாரிகளையும் விலையைத் தணித்துப் பதினென்றுபணம்முடிய விற்குச் சொன்னார். அப்போ வியாபாரிகள் எதிர்த்துக்கொண்டிருப்பதினால் சொல்லப்பட்டகிறிஸ்தோப்பிள்ளையென்பவர் இந் தமர்சம்முதற்மேற்குணையாகந். சொன்னுக்கு, எய். (அலவது)அப். உசல் நெல்வு யாழ்ப்பாணக்கிட்டங்கியிற் பிடித்துக் கொள்வதென்றமேந்தின் சுமுத்திரையான சேரினாலே பறை, மடு. பணம் முடிய வற்று அரிக்கிவிலையை மிகவுந்துறைத்துப்போட்டார். அப்படியே வியாபாரிகளும் விலையைத் தனியாதிருந்தார் மறுமுதல முழுமதும் நட்டமப்பா கிறவரைக்கும் விலையைத் தணித்து வற்றுச் சனங்களுக்கு நன்மை செய்ய எண்ணியிருக்கிறார். இதினிமித்தம் வியாபாரிகள் இவரைப் பகைக்கிறார்கள். இப்படியே ஊருக்கூர் தருடவாக்கினிருந்தார் சனம் மெத்த அவதிப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணம் கார்த்திகை } இப்படியுக்கு
மாசம் உசு. ந். தேதி } குடிய. நவர்கள்.

DEAR STAR,

A question of some importance has recently arisen in my mind, and in hope that some of your wiser readers will be able to give a satisfactory answer, I send it to you for publication. It is well known that during the few weeks of drought all the people have been greatly troubled as they saw the grain withering in the fields, and the worms devouring the residue, and every one was ready to say "It is for our sins these evils have come upon us." The heathen have done many things to gain the favour of their gods, and thus procured the blessing of rain. At one temple at Batticotta where the usual annual festival was not celebrated, the people have now been bringing their offerings and performing ceremonies. To other temples also the people have come fasting, with vows and offerings. One class of people made an image of clay and called it *Kodum Pavy*,* into which they proposed to put their sins and the sins of others. After drawing it about and making a great lamentation over it they burned it. This ceremony was performed three nights in succession. The last night in which the above mentioned ceremony was performed, while the other castes were still worshipping in their temples, the showers came. Therefore, these people think, that by these things they have secured the favour of their gods, and obtained their request.

Now, this is one view of the subject; let us look at another. What have the people done that is pleasing in the sight of their Creator and Governor—the only Supreme Being? He is the only Almighty God, and he only possesses the power of giving and withholding rain. Can offerings and poojas to the false gods—avail anything? Can the mere dragging of a clay-image denominated a *heinous sinner*, through the streets and burning it beyond the limits of the village, expiate for public crimes? Was there any true compunction and sorrow of heart in the people for their past sins? God is the searcher of hearts, and true devotion, proceeding out of a pious heart, will gain his favour.

Again, I happen to know that the class of persons called *Christians*, have been these many days, looking to the great God who made heaven and earth, confessing their sins, and the sins of other people, and fervently praying God to forgive them, and bestow the rain of heaven upon their parched fields, and thus furnish food for man and beast. In some places the Christians have met together to pray for this object. The Missionaries, too, have been praying that God would spare this guilty people, and not send his judgements upon them, but give them a fruitful season.

Now, the question I wish to ask is this; which is the most *reasonable*, to suppose that the present rain is given because the people have made poojah, fired rockets, made vows to bring offerings hereafter in case their wish was granted—or, that these Christians, by their prayers have obtained the blessing which makes all hearts glad?

Batticotta, Nov. 25th 1844. Yours &c. ONE IN SEARCH OF TRUTH.

* *Kodum Pavy* is a colossal image of a woman, a great sinner, which is drawn through the streets in the time of drought.

தாரகையே,

என் பணக்கிலே இந்நாட்களில் ஒரு முக்கியமான கேள்வி தோன்றியது. தாரகையை வாசிக்கும் புத்திமான்சன் யாரேனும் அதற்கேற்ற விடை கொடுப்பார்களென்றெண்ணி அத்தைப் பயிர்களுக்கு செய்யும்படி அனுப்பிவைக்கிறேன்.

சென்றுபோன மழையிலல்லாத வறப்பு நாட்களிலே வயவிலுள்ள பயிர்கள் வாடிப்போனதையும் அரிபுழுக்கள் அவற்றை நாசஞ்செய்வதையுஞ் சனங்கள் கண்டு அஞ்சரித்து "எங்கள் கொடுமையினால் இக்கேடுகள் நம்மேல் வந்தன" என்று சொல்லிக்கொண்டு சைவசமயிகளானவர்கள் தங்கள் தெய்வங்களின் அதுக்கிர

கந்தைப் பெறவும் மறை வருஷிப்படையவும் அநேக கிருத்தியங்களை நடத்தினார்கள். வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள ஒரு கோவிலிலே நைமித்திக்கிருவிழாக்கொண்டாடாதபடியார் சனங்கள் அருச்சுனை முதலிய கொடுத்தும் பூசை முதலிய நடப்பிக்கிருர்கள். மற்றும் கோவில்களுக்கும் நேர்ந்திக்கடன் அரிச்சுனை முதலியவை பண்ணி விரதங்களுக்கும் அதுட்டிக்கிருர்கள். வேறு சில சனங்கள் கொம்பரலியொன்று புனைந்து அதிலே தங்கள் துரோகங்களையும் பிறர் துரோகங்களையும் ஏற்றி அதைத் தெருவீதிகளில் இழுத்து அதின் மேல் ஒலமிட்டலறி இவ்வகையாய் மூன்றிராத்திரியாக நடத்திப் பின் தடுத்திப்போட்டார்கள். அன்றிராத்திரியே மத்தவர்களுக்கு கோவில்களிலே பூசை முதலிய நடப்பிக்கையில் மறை வருஷித்ததினமேற் சொல்லிய கிருத்தியங்களைக்கொண்டு தெய்வங்கள் அதுக்கிரகம்பண்ணத் தங்கள் எண்ணஞ் சித்தியாயிற்றென்று சனங்கள் எண்ணுகிறார்கள். இது காரியத்தினொரு பட்சம். இனி வேறொரு பட்சத்தைப் பார்ப்போமாக — இச்சனங்கள் தங்களைச் சிருட்டித்துக் காவலுரிந்து வரும் மேலான கடவுளுக்கு உகந்ததான் என்னதான் செய்தார்கள். அக்கடவுள் ஒருவரே எல்லாம் வல்லவரும், மழையைக் கொடுக்கவும் அதைத் தடுக்கவும் அதிகாரியுமாய் இருக்கிறார். அக்கடவுள்வல்லாத பொய்த் தெய்வங்களுக்கு அருச்சுனை பூசனைகள் புரிந்தல் என்ன பயனுண்டாம். கெடும்பாலியென்பதைத் தெருட்டியபடியில் இழுத்து நாட்டின் புறத்திற் கிட்டுப்பதினும் சனங்களின் பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாகுமோ? இச்சனங்கள் தங்கள் துரோகங்களுக்கு காய்ப்பச்சாத்த பட்டுக்கொண்டார்களா? கடவுள் இருதயத்தை உலவவா கொடுக்கிறவர். இருதயத்தில் எழும்பும் பெய்ப்பத்தவழியாடே அவருடைய அனுக்கிரகத்தை நமக்கருளும்.

மேலும், கிறிஸ்தவர்களான சனங்கள் இந்நாட்களிலே வனமுமிக்கச் சிருட்டித்த கடவுளை நோக்கித் தங்கள் பாவங்களையும் சனங்களின் பாவங்களையும் சொல்லி அவைகளுக்காக மன்னிப்பபருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தனைபண்ணிக் கரிந்துபோயிருக்கும் வயல்களில் மழையை வருஷித்து இப்படியாய் மனுஷருக்கும் மிருகங்களுக்கும் உணவையருள வேண்டுமென்று மன்றாடுகிறார்கள். சில இடங்களிற் கிறிஸ்தவர்கள் இது காரியமாகவே வந்து கூடிப் பிரார்த்தனைபண்ணினார்கள். இவ்வக்கிரமச்சனங்களைக் காத்து அவர்கள்மீது ஆக்கிரமைய வருவியாமல் விளைவுகாலத்தையருளவேண்டுமென்று கிறிஸ்து சமயக் குருமாருங் கடவுளை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்தார்கள்.

இப்பொழுது விஷுவல் கேள்வியென்னவெனில், —சைவ சமயிகள் பூசை முதலியனசெய்து வெடிகள் சுட்டுத் தங்கள்மனவிருப்பவாய்க்குமெய்கில அருச்சுனை பூசனை முதலிய பின்னூஞ் செயலே மென்று நேர்ந்திக்கடன்பண்ணினதினாலோ அல்லது கிறிஸ்து சனங்கள் கடவுளைப் பத்தியுடனே பிரார்த்தனைபண்ணினதினாலோ? இந்நாட்களிற் சகலரும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் மழை பெய்தது என்று அத்தக நியாயமாபிச் சொல்லலாம்.

சென்னப்பினம்.

ஏறக்குறையச் சிறிது மாதங்களுக்கு முன்னே, சுடும்பட்டாளத்தைச் சார்ந்த அமேரிக்கன் குருமாரசபைக்கு எட்டுப்பெயர் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவன் தன் நற்கிரமையின் புண்ணிய பலப்பலத்தினால் இரட்சணியத்தை அடைந்திருக்கின்றவரென்றெண்ணி இரத்தமத சாஸ்திரத்திலிவித்திருப்பதும் திட்டைகளை அருந்தவசிரந்துடலைவருந்தச் செய்து கொண்டிருந்ததுமன்றி ஒரு முறை காசிமாநதர்க்கும் போய்க் க

வட்பாய்.

பிறகிட்ட பிரட்டாதி மாசத்தவ வம்பாயிலுள்ள ஆமேத்துநகரத்தைச் சார்ந்த அமேரிக்கன் குருமாரசபைக்கு எட்டுப்பெயர் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவன் தன் நற்கிரமையின் புண்ணிய பலப்பலத்தினால் இரட்சணியத்தை அடைந்திருக்கின்றவரென்றெண்ணி இரத்தமத சாஸ்திரத்திலிவித்திருப்பதும் திட்டைகளை அருந்தவசிரந்துடலைவருந்தச் செய்து கொண்டிருந்ததுமன்றி ஒரு முறை காசிமாநதர்க்கும் போய்க் க

ங்காநதியன் சலத்தை வெகு பிரடாசத்துடன் அள்ளிக்கொண்டுவந்து தன் மாதாவுமத்தீர்ந்தத்திலிநாணம் பண்ணும்படி கொடுத்திச் சேடமான சலத்தைப் பந்தபுரமென்ற சிவதலத்துக்குக் கொண்டிப்பேய் அக்கேயெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஓர் விக்கிரகத்துக்கிப்பிஷைகம்பண்ணியும் ஒன்றும் பயனடையாதிநீஞ்ஞுவ் காலியில் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைப் பற்றிக்கேள்விப்பட்டுக் கிறிஸ்துநா தினிற் பண்ணியபெறுபெற்றினால் நி மற்றுமபட்டு தானியற்றுங் கிரையை கள்ளிலே கரையேறுவது கூடாதென்றெண்ணி இரட்சகரை ஏற்றுச் சகலருமறியக் கிறிஸ்து மார்க்கத்தை அதுசரித்துக்கொண்டார்.

இப்படித் திருச்சபையிற் சேர்ந்தவர்களில் மற்றவர் வெகு காலமாகப் பெயர்போந்த குருவாயிருந்ததினால் இவருக்குச் சீஷப்பிள்ளைகள் வெகுவெகு இடங்களில் இருந்தார்கள். ஏறக்குறைய ஒருவருடத்திற்கு முன் அவர் முதன்முறையாக இயேசு இரட்சகரைப் பற்றிக்கேள்விப்பட்டு இரண்டு மூன்று மாதம் தொடக்கமாக இயேசுநாதரேயன்றிப் பின்னொரு இரட்சகரில்லையென்றதாகத் தன் சீஷப்பிள்ளைகளுக்குப் போதில்க்வாரம்பித்ததினால் அவர்களில் அனேகர் அவரைவிட்டுப்போயும் வேறு சிலரோ எங்கள் குருக்கள் கிறிஸ்துநாதரைப் பின்பற்றத்தீர்மானித்ததினால் நாங்களும் அவரைப் பின்பற்றுகிறோம் தகுதியல்லவென்றெண்ணி இன்னும் அவரைத்தானே பின்பற்ற ஆசையுள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள். இன்னும், இரட்சணியத்தைப் பற்றிய காரியங்களைற்றினும் இன்னும் மட்டும் உங்களை வஞ்சித்து வந்ததினற் சுமக்கக்கூடாத பாவச் சுகமைவந்து தனியிற் பொறுத்துதே. அத்தைத்தீர்க்க இயேசு இரட்சகரன்றி வேறொருவரும்வெயென்று தமது சீஷருக்குப் போதித்தவந்தார். இவ்விதமாய் இக்கருக்கள் தன் சீஷரிடமிருந்துபணம் பிடுகிகத்தொனெண்ணி தோகித்து முடித்த அபாயபுயல்களை எடுத்து வெளியாகச் சகலர்க்குக் காட்டினார். மேலும், கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப்பொன்றித் தமத்தினைய மதங்களும் பொய் புரளி, தந்திரம், அசுடலிட்டங்களிற் பொறுப்பாயிருக்குதென்றும் உறுதிப்பாடுபண்ணினார்.

பிங்காரென்ற ஊருக்கு யாத்திரைபோனது.

மேற் சொல்லிய ஆமேத்து நகரிவிருந்து, உ. மயில் தூரமுள்ள பிங்காரென்ற ஊருக்கு அனேகமாயிரம் இரத்துக்கள் பாறுபதியம் மனைத்தரிசனம்பண்ணும்பொருட்டு யாத்திரைபோகிறார்கள். அவ்விடம்போனவர்கள், இயேசு, பேருக்குண்டு. அமேரிக்கன் குருமாரும் அவர்களைச் சார்ந்த சுயதேசக் கிறிஸ்தவர்களும் அவ்விடம்போய்ச் சனங்களுக்குக் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைக் குறித்துப் புத்தி சொல்லிப் புத்தகங்களையும் கொடுத்தார்கள். பிரட்டாதி மாசம், யடு. தேதி இரண்டாயிரம் மறுட்டியர் பேரின்பப்பாட்டுக்களைத் தங்கள் போதகர்பாடுவதைக் கேட்கும்படியவந்து கூடியன்வெளியில் அந்தந்த மதத்தார் தங்கடங்களைக் கொட்டுகையெடுத்து வபரித்துப் பிரசங்கம்பண்ணினார்கள். அந்தவேளையில் அனேகர் இரத்தமத்திலுள்ள காரியங்களெல்லாம் பொட்டுட்டேடெனெண்ணினார்கள். ஒருவன் எழும்பினின்று சகல குருக்கள்மாரையும் பார்த்து நீங்கள் சனங்களை வஞ்சிக்கிறபடியால் எல்லாரும ஏகமாய் அழிந்துபோய்க்கொள்ளுங்கள். வேறொருவன் எழும்பிப்பாட்டுவாளிகளப் பார்த்து, உங்கள் பாடல்களிற் சொல்லிய வீபரிதங்களைல்லாம் அசுத்தியம். ஏதாருதல சத்தியமுள்ளவைகளுடனால அவைகளைச் சொல்லுவகொள்ளுங்கள். வேறொருவன் எழும்பி நின்று முன் குணப்பட்ட குருக்களைச் சுட்டிக்காட்டி, ஒரு மனிதனே இரத்தமத்தில விளம்பியு போதாபெதமான் விபரித் அகடல்கடசாமாத்தியங்களை அழித்துணர்ந்து இரட்சிப்புக்க. எவர் அவைகளிலையென் றராய்ந்து கண்டு கிறிஸ்து மார்க்கத்தைத் தழுவிக்கொண்டானென்றான். மேலும் அவன் குருக்கள் மாரைப்பார்த்து ஒய் குருக்கள்மாரே, கிறிஸ்துமார்க்கம் அசுத்தியமுள்ளதாலால் அத்தைத் திரட்டார்தப்படுத்திக் குணப்பட்டிருக்கும் குருக்களைத் திருமபவும் இர்த்து மதத்திற்குக் கொண்டொருங்கன். அந்தாட்சிப்படுத்த உங்களுக்கூட திருந்தால் அவரைப் பின்பற்றிக்கிறிஸ்தவர்களாருங்கள். வேறுமனேகருடைய எண்ணங்களும் இவ்விதமாகவேயிருந்தன. பாட்டுவாளிகளில் ஒருவன் கிறிஸ்து மார்க்கக் குருமாரைப்பார்த்து நீங்கள் முற்பய் எங்கள் தொழிலைக்கேடுத்துப்போட்டீர்கள். நாம் யாத்திரைபண்ணுவதற்காலமும் பயனென்ன? என்றான். குருமாரசொன்ன புத்திகளைச் சகலருமிய்புந்துக்கீட்டுச் சந்தோஷிப்பட்டார்கள்.

Swimming in Salt water conducive to health and strength.—No Bathing place in Jaffna.

DEAR STAR,
I have no doubt but you will agree with me when I say that there are a great many young men in Jaffna, of all classes, who could spend a much pleasanter and more useful hour of an evening or a morning, learning to swim, and swimming in a part of the Jaffna Lake, than in lounging on the Esplanade, or sleeping late in the mornings, as if time hung heavily on them. After I try to prove the benefits to be derived from this species of exercise, and the advantages of knowing how to swim, &c. I shall try to show how a proper swimming place can be made, somewhere close to Jaffna.

Confidence is all that is required to enable a person to keep himself afloat in salt water, because its specific gravity is so much greater than that of the human body.

Practice will soon perfect the swimmer, and will enable him to perform many useful feats, such as diving, swimming on the back, and floating without exertion, but where there are so many good swimmers among the natives, it is useless to enlarge on this part of the subject.

Besides the very great pleasure, in my opinion to be derived from swimming, it is conducive to health in so far as cleanliness and the strengthening effects of salt water are concerned; but it is the peculiar position the body has to be thrown into, and the regular exercise of all the limbs, that is so effectual in enlarging the chest, and consequently strengthening young men.

Taking it for granted that the usefulness of a knowledge of swimming is well known, I shall now suggest that the permission of government be obtained to enclose a part of the lake by sticking posts on their sides.—And next that the parents and friends of young men be requested to contribute enough to enable them to clear the enclosure from stones, and all other annoyances, and to fill up holes if there be any.—I have no doubt but our enlightened Agent would recommend Government to assist the undertaking. A place with a sandy bottom is of course the best; and before being used as a bathing place, it should be cleaned of sea weed, and dragged with a net, to expel all the fish, and troublesome insects, &c. Fishermen would do this for a mere trifle, and the operation could be repeated as often as required.

The posts of the inclosure should be placed so close to each other, that they could prevent any troublesome fish or animal from getting in, and the depth inside should in no place exceed the height of a little boy.

Young men can swim in two and a-half, 3, or 4 feet of water very well without knocking their kees on the ground, and I should imagine a place of this depth, can easily be found close to Jaffna.

Cadjan huts could be erected on the shore for the convenience of those who bathe.

I now come to a conclusion, and hope my suggestions will create interest enough among the inhabitants of Jaffna to have something done in the way of getting a proper bathing place made.

I take it for granted that this is a fit subject for the Star, and that you approve of the suggestions.
Yours swimmingly,
AMPHZ.

Jaffna, 21st of November, 1844.

DEAR STAR,

A solution of my Problem in No. 18th of the present volume has been received from Mr. A. B. of Trincomalie, but as it is incorrect, I do not insert it. I suspect from the proposed solution of the Problem, that he has mistaken my meaning; and therefore in order that he may better understand it, I will here state the Problem in plainer words: viz.

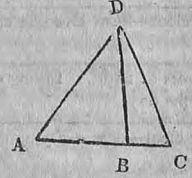
In a right angled triangle the hypotenuse and sum of the other two sides being given, it is required to construct the triangle.

The following question has been proposed by Mr. A. B. which I here present with the required solution.

PROBLEM.

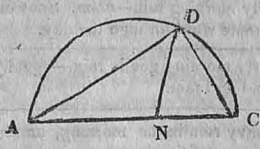
“Required a solution to the following figure.

In the figure ABCD given, AB, BC, the angle DBC and the angle ADC, to find AD, BD, and CD.”

SOLUTION.—Geometrically

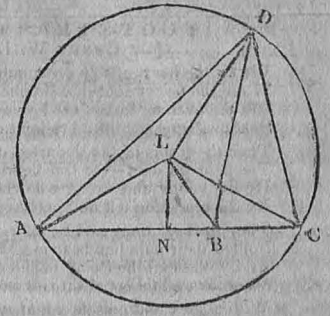
Upon AC, describe the segment of the circle ADC, which shall contain an angle equal to the given angle ADC (Playfair's Euclid Book 3. Prob. 33.) Let AN, & NC be respectively equal to the given lines AB and BC.

Make the angle CND equal to the given angle DBC, and join DA and DC; ANCD is the figure required.

Trigonometrically.

Suppose a circle ADC is described about the triangle ADC and from the centre L, let fall the perpendicular LN. Now by (Euclid Book 3. Prob. 20.) $ALC = \text{double of } ADC$, and therefore $AD = C = NLC$. Now in the right angled triangle LNC, all the angles and one side NC being known, $LC (= \text{radius of the circle})$ may be determined (Day's Trigo. Art. 126.)

In the triangle LBC one angle and two sides being known, the angle LBC and the side LB may be determined. (Day's Trig. Art. 144 and 143.)

In the triangle LBD, the angle LBD (being equal to $LC = DBC$) and two sides LB and LD (=radius) being known BD may be determined. (Day's Trig. Art. 143.)

In the triangle DBA, the angle D and two sides AB and BD being known, the angle DAB and the side AD may be determined. (Day's Trig. Art. 144 and 143.)

In the triangle DCA all the angles and two sides being known, DC may be determined. (Day's Trig. Art. 143.)

Batticolta Seminary }
9th Nov. 1844. }

Yours truly
D. H. CLARK.

உதயதாரகையின் எட்டிமற்றவர்களுக்கு வந்தனம்.

தாரகை, ச. புத். ம. அ. ச. ரு. ஈ. க. க. ம் பக்கத்தில் லீ. மு. அப் புக்குட்டி என்றவர் கேட்ட வினாவுக்கு யான் எழுதும் விடைபற்ற தங்களுக்குத் தம் பத்திரிகையிற்றொழுவதில் நிதிப் பிரகாரஞ்செய்யப்படுதற்க்கைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.—ஆதலால், புலியைக் கொடுத்து, பணத்தைக் கொடுத்து—பசுவாங்கிப் புவையர் புல்லரிந்து, பசுவாங்கிப் புவையர் புல்லருந்தவிட்டு—மலையைப் பசுதின்னக்காரணமோ, புலலைப் பசுதின்றதாக்கரிடமோ—புவிபூண்ட மங்கை, தாலிகட்டின மங்கை—புலியை அறுத்துப் பவகாரஞ் செய்து, வாழைக்காயை அறுத்துப் பவசம்பாரமிட்டு—தன் புருடனுக்கு, தன் புருஷனுக்கு—புலியைக் கறி சமைப்பாள், வாழைக்காயைக் கறிசமைத்தாள்—இந்தபுத்தனிற் புவையரே, இந்தபுத்திபுவையர்கள். இப்படிக்கு—ஒருமனிதன்.

மாரிகழி.

Date:	வாரம்	சுடீசத்திரம்	திதி.	யோகம்.	கரணம்.
30	ம. அ.	தி. பூ.	சு. 11	ப. 1	ஆ. உ. ச. 11
31	ம. சூ.	செ. உ.	சு. 11	ஸ. 11	சு. 11
JAN.					
1	உ. ம.	பு. அ.	சு. 11	அ. 11	செ. ய. 11
2	உ. க.	வி. சி.	சு. 11	சு. 11	ஆ. ச. 11
3	உ. டி.	வெ. ச.	சு. 11	த. ச. 11	சு. 11
4	உ. ரு.	ச. வி.	சு. 11	ஏ. 11	சு. 11
5	உ. ச.	சூ. அ.	சு. 11	சு. 11	சு. 11
6	உ. டி.	தி. செ.	சு. 11	தி. உ. 11	சு. 11
7	உ. சூ.	செ. மூ.	சு. 11	சு. 11	சு. 11
8	உ. ஏ.	பு. பூ.	சு. 11	சு. 11	சு. 11
9	உ. அ.	வி. உ.	சு. 11	பி. 11	சு. 11
10	உ. ச.	வெ. தி.	சு. 11	சு. 11	சு. 11
11	சு. ம.	ச. அ.	சு. 11	சு. 11	சு. 11

சனிக்கிழமைச் சங்கிராந்தி நாடி, சுக. வினாடி, ம. ல் மகராவி.

POET'S CORNER.

FOOT-STEPS OF ANGELS.

[By HENRY W. LONGFELLOW.]

WHEN the hours of day are numbered, and the voices of the night
Wake the better soul that slumbered, to a holy, calm delight;
Ere the evening lamps are lighted, and the phantoms grim and tall,
Shadows from the fitful fire-light dance upon the parlour wall.
Then the forms of the departed enter at the open door,
The beloved ones—the true hearted, come to visit me once more;
He the young and strong who cherished noble longings for the strife,—
By the road side fell and perished, weary with the march of life!
They the holy ones and weakly, who the cross of sufferings bore,
Folded their pale hands so meekly! spake with us on earth no more;
And with them the Being beauteous, who unto my youth was given
More than all things else to love me, and is now a saint in Heaven.
With a slow and noiseless foot-step comes that messenger divine,
Takes the vacant chair beside me, lays her gentle hand in mine,
And she sits and gazes at me, with those deep and tender eyes,
Like the stars so still and saint-like, looking downward from the skies.
Uttered not, yet comprehended is the spirit's voiceless prayer,
Soft rebukes, in blessing ended, breathing from her lips of air
Oh! though oft depressed and lonely, all my fears are laid aside
If I but remember only such as these have lived and died!

PETRIFICATION.

Mr. Kennedy, in his late work on Texas, says one of the most remarkable natural curiosities in Texas, is a petrified forest, near the head of the Passigono river. It consists of several hundred trees, in an erect position turned to stone. Trees now growing are partially petrified. This is a startling fact for the natural Philosophers, and must cause them to modify the existing theory of petrification.

The philosophy of petrification, as taught in the electric philosophy and science of the day is simply this: petrification is an electric effect and takes place whenever the electric condition of the menstruum, be it air or water, and of the materia, be it flesh or vegetable matter, necessarily demand it. The old theory of slow decay and a regularly floating in of silicious matter is now exploded. Matter, vegetable and animal, is found turned to stone in the air, as well as in the water or earth. We have on dry sand-hills, pieces of pitch pine with the turpentine, the refuse of the worm, and the colour of smoke, made when in a partially consumed state, turned to silix. Centers are formed in all chemical changes to more dense formation, and more fine and rapid circulation, and the result is, as to the fineness and celerity, depending, other things being the same, on the conditions specified. There is but one element, the electric fluid, and all formations on the analytic method, are resolvable into it, and on the synthetic created by it. The air around and water in the earth, as it regards these "trees" are such as that when the trees, from age, acquire a certain consistency, millions of centers are formed, and the result follows.—See Prof. Hares' Lect. 1840.—Olcotts' Animal Electricity.—Boston Atlas.

METEOROLOGICAL REGISTER,

KEPT AT THE AMERICAN MISSION SEMINARY AT BATTICOTTA.

1844	Barometer, corrected for Temperature, and Capillarity.		Thermometer. The 1st and 3d columns give the mean of the day, and the night.			Wet-bulb Thermometer. The figures show the depression in degrees and decimals.			REMARKS.
	Maxim-um. observ'd	Minim-um. observ'd	A. M.	P. M.	P. M.	A. M.	P. M.	P. M.	
From Nov. 25th, to Dec. 9th inclusive.	9h. 40m. A. M.	3h. 40m. P. M.	9h.30m.	3h. 40m.	9h 30m.	9h 30m.	3h 40m.	9h 30m.	
25	29.96	29.92	79.8	81.4	78.3	1.9	2.4	—	Flying clouds during the day; and showers in the night.
26	29.95	29.89	80.0	80.8	78.5	1.2	2.9	—	Dark and rainy in the morning. Flying clouds through the day.
27	29.95	29.87	81.5	81.2	78.4	1.5	2.9	—	Occasional showers through the day—sometimes mostly clear.
28	29.94	29.78	80.7	82.3	78.3	3.5	6.0	—	Flying clouds. Cloudy. Mostly clear.
29	29.94	29.89	81.4	82.4	79.5	3.6	5.0	—	Mostly clear, but hazy; rain in the evening.
30	29.95	29.88	79.7	81.1	77.5	1.5	3.8	—	Showers in the forenoon.—In the afternoon flying clouds.
DECEM.									
1	29.97	29.90	79.8	82.1	78.4	1.1	2.6	—	In the morning clear—dew. Mostly clear through the day.
2	29.98	29.91	79.7	81.8	78.6	0.9	3.6	—	Mostly clear. Flying clouds.
3	29.98	29.88	80.9	83.1	79.0	1.6	5.1	—	Mostly clear—dew. Evening cloudy.
4	29.96	29.78	80.6	82.6	80.4	2.4	5.0	3.5	Showers at night. Flying clouds through the day.
5	29.95	29.89	80.6	83.4	80.4	4.4	7.5	5.5	Mostly clear—dew.—Flying clouds.
6	29.95	29.89	81.3	80.9	79.9	2.5	2.7	2.4	Cloudy during the day. Light showers at 6h. in the evening.
7	29.93	29.90	79.6	81.0	78.0	0.8	2.5	1.1	Early morning rain—calm. Showers and some wind through the day.
8	29.97	29.90	81.1	81.2	76.7	0.3	1.7	0.5	Early morning gentle rain.—squally—wind and rain.
9	30.00	29.92	78.0	76.4	78.4	0.1	0.1	0.1	Heavy rain in the morning, and in some parts of the day.
Mean	29.95	29.87	80.2	81.4	78.1	1.8	3.6	2.2	An unusual amount of dry and fair weather for this season of the year.

BE NOT TOO POSITIVE.

Be very cautious in all you say;— never be too positive; you will often be wrong when you feel sure of being right. And then never condemn hastily what others say. They may after all be right, though you at first feel certain they are wrong. It is quite possible, you know, for two different and opposing statements to be true. It is said that two knights quarreled, fought, and wounded each other about a shield that stood between them; the one said it was red, the other said it was blue; but at length some one interfered, and showed that it had a red side and a blue side; that each of them therefore was right; and that had they been wiser, and looked at both sides, the strife would have been prevented.

To Correspondents.

Juvenis Discipulus, and some others necessarily deferred.

CONTENTS.

	page.
Difference between eternal and temporal things	229
Missionary enterprises in the South seas	ib.
Satirical poem on the superstitions of the Hindus	230
One of the wonders of Ramassuram	ib.
A Fable	231
Conversions from Hinduism	232
Pilgrimage at Bingham	ib.
Hindu Superstitions	ib.
Pro bono Publico	ib.
Baptism at Guzerat	ib.
On the conduct of the dealers in paddy at the Changany bazaar	233
On the conduct of the heathens obtain the divine favour	ib.
Summary of Tamil Intelligence	234
Swimming in salt water conducive to health and strength.—No bathing place in Jaffna	235
Mathematical problem	ib.
Panchangam	ib.
Poet's corner—Foot-steps of angels	136
Petrification	ib.
Meteorological Register	ib.
Be not too positive	ib.